Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 3. mája 2018 *

„Ochranná známka Európskej únie – Konanie o vyhlásenie neplatnosti – Trojrozmerná ochranná známka Európskej únie – Tvar časti protézy bedrového kĺbu – Obrazová ochranná známka Európskej únie zobrazujúca časť protézy bedrového kĺbu – Ochranná známka Európskej únie tvorená odtieňom ružovej – Späťvzatie návrhov na vyhlásenie neplatnosti a skončenie konaní o vyhlásenie neplatnosti – Odvolanie majiteľa ochrannej známky proti zrušeniu rozhodnutí o skončení konaní – Neprípustnosť odvolania pred odvolacím senátom – Článok 59 nariadenia (ES) č. 207/2009 [teraz článok 67 nariadenia (EÚ) 2017/1001]“

V spojených veciach T-193/17, T-194/17 a T-195/17,

CeramTec GmbH, so sídlom v Plochingen (Nemecko), v zastúpení: pôvodne A. Renck a E. Nicolás Gómez, neskôr A. Renck, advokáti,

žalobkyňa

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: D. Hanf, splnomocnený zástupca,

žalovaný,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom EUIPO a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom:

C5 Medical Werks, so sídlom v Grand Junction, Colorado (Spojené štáty), v zastúpení: S. Naumann, advokát,

ktorých predmetom sú žaloby podané proti rozhodnutiam štvrtého odvolacieho senátu EUIPO z 15. februára 2017 (veci R 929/2016-4, R 928/2016-4 a R 930/2016-4), týkajúcim sa konaní o vyhlásenie neplatnosti medzi spoločnosťami C5 Medical Werks a CeramTec.

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory A. M. Collins, sudcovia R. Barents a J. Passer (spravodajca),

tajomník: I. Dragan, referent,

so zreteľom na žaloby podané do kancelárie Všeobecného súdu 27. marca 2017,

so zreteľom na vyjadrenia EUIPO k žalobám podané do kancelárie Všeobecného súdu 13. júna 2017,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na vyjadrenia vedľajšieho účastníka konania podané do kancelárie Všeobecného súdu 7. júna 2017,

so zreteľom na rozhodnutie predsedu ôsmej komory Všeobecného súdu zo 14. decembra 2017 o spojení vecí T-193/14 až T-195/17 na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozhodnutia, ktorým sa konanie ukončí,

po pojednávaní zo 17. januára 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Žalobkyňa, CeramTec GmbH, je majiteľkou týchto ochranných známok Európskej únie:

– trojrozmerná ochranná známka č. 10214179 v ružovej farbe Pantone 677 C:

– obrazová ochranná známka č. 10214112 v ružovej farbe Pantone 677 C:

– a ochranná známka č. 10214195 spočívajúca v ružovej farbe Pantone 677 C:

.

2 Tieto ochranné známky Úrad európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) postupne zapísal do registra 20. júna, 12. apríla a 26. marca 2013 na základe nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti používaním ako ochranné známky Európskej únie pre výrobky patriace do triedy 10 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb na účely zápisu ochranných známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a sú opísané takto: „Keramické diely pre implantáty pre osteosyntézu, náhrady kĺbnych plôch, rozširovače pre kosti; hlavice pre bedrové kĺby, jamky/púzdra pre bedrové kĺby a diely pre kolenné kĺby; všetky uvedené výrobky na predaj výrobcom implantátov“.

3 Dňa 31. januára 2014 vedľajší účastník konania, spoločnosť C5 Medical Werks, podal na EUIPO na základe nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1), v znení zmien [nahradeného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1)], návrhy na vyhlásenie neplatnosti ochranných známok žalobkyne (ďalej len „sporné ochranné známky“). Uvedené návrhy sa zakladali na dôvodoch uvedených v článku 7 ods. 1 písm. a) až e) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 7 ods. 1 písm. a) až e) nariadenia 2017/1001] v spojení s článkom 52 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia [teraz článok 59 ods. 1 písm. a) nariadenia 2017/1001], ako aj na dôvode nekonania v dobrej viere v zmysle článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 59 ods. 1 písm. b) nariadenia 2017/1001].

4 Vedľajší účastník konania podal svoje návrhy na vyhlásenie neplatnosti v reakcii na dve žaloby pre porušenie práv, ktoré podala žalobkyňa na základe sporných ochranných známok 11. a 13. decembra 2013 na Landgericht Stuttgart (Krajinský súd Stuttgart, Nemecko) a na Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž, Francúzsko).

5 Dňa 7. apríla 2016 vedľajší účastník konania informoval EUIPO, že 15. februára 2016 v reakcii na žalobu pre porušenie práv podanú na Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž) podal protinávrhy na vyhlásenie neplatnosti sporných ochranných známok a že berie späť svoje návrhy na vyhlásenie neplatnosti pred EUIPO bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek následné právne kroky.

6 Dňa 21. apríla 2016 zrušovacie oddelenie skončilo konania a zaviazalo vedľajšieho účastníka konania na náhradu trov vynaložených žalobkyňou v rámci konaní o vyhlásenie neplatnosti.

7 Dňa 19. mája 2016 žalobkyňa podala tri odvolania proti rozhodnutiam zrušovacieho oddelenia o skončení konaní, pričom najmä tvrdila, že skončenie konaní po späťvzatí návrhu vedľajším účastníkom konania si vyžadovalo jej súhlas, že k späťvzatiu došlo v pokročilom štádiu konania a že bola zbavená možnosti získať kladné rozhodnutie o platnosti sporných ochranných známok. Navyše toto späťvzatie predstavuje zneužitie konania.

8 Svojimi tromi rozhodnutiami vyhlásenými 15. februára 2017 vo veciach R 929/2016-4, R 928/2016-4 a R 930/2016-4 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) štvrtý odvolací senát zamietol odvolania žalobkyne ako neprípustné, keďže rozhodnutiami zrušovacieho oddelenia z 21. apríla 2016 bolo vyhovené návrhom žalobkyne.

9 Odvolací senát v podstate konštatoval, že rozhodnutia zrušovacieho oddelenia z 21. apríla 2016 nemali žiadny negatívny vplyv na postavenie sporných ochranných známok a že nepredstavujú „rozhodnutie [rozhodnutia], ktoré by nevyhoveli návrhom účastníka konania“, keďže ochranné známky zostali zapísané v registri EUIPO a vedľajší účastník konania bol zaviazaný na náhradu trov konania, ktoré vznikli žalobkyni.

10 Navyše sa odvolací senát domnieval, že pri formulovaní návrhov na späťvzatie boli dodržané procesné pravidlá a že ich účinkom bolo, že žaloby o vyhlásenie neplatnosti sa stali bezpredmetné. Okrem toho článok 56 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 63 ods. 1 nariadenia 2017/1001) neumožňuje majiteľovi ochrannej známky požiadať o kladné vyhlásenie o platnosti jeho ochrannej známky.

11 Okrem toho nijaké ustanovenie nariadenia č. 207/2009 alebo nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, 1995, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189) [zrušené delegovaným nariadením Komisie (EÚ) 2017/1430 z 18. mája 2017, ktorým sa dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 207/2009 a ktorým sa zrušujú nariadenia č. 2868/95 a (ES) č. 216/96 (Ú. v. EÚ L 205, 2017, s. 1)], nepodopiera stanovisko, podľa ktorého by späťvzatie návrhu druhým účastníkom konania vyžadovalo súhlas majiteľa spornej ochrannej známky. Opačné tvrdenia žalobkyne založené jednak na teórii o pokračovaní konania o vyhlásenie neplatnosti v nadväznosti na vzdanie sa napadnutej ochrannej známky a jednak na uplatnení zásad procesného práva vo všeobecnosti uznávaných členskými štátmi, na ktoré sa odkazuje v článku 83 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 107 nariadenia 2017/1001), sa týkajú odlišných, a teda neporovnateľných situácií.

12 Napokon sa odvolací senát domnieval, že podanie návrhov na vyhlásenie neplatnosti vedľajším účastníkom konania nemohlo mať zneužívajúci charakter, keďže tieto návrhy boli podané ako prvé a ich späťvzatie v neskoršom štádiu mohlo mať tým menej zneužívajúci charakter. Podľa odvolacieho senátu prípadné „ťažkosti“ týkajúce sa sumy výdavkov vynaložených žalobkyňou boli kryté článkom 85 ods. 3 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 109 ods. 4 nariadenia 2017/1001).

Návrhy účastníkov konania

13 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutia,

– zaviazal na náhradu trov konania EUIPO alebo prípadne vedľajšieho účastníka konania, pokiaľ vstúpi do konania.

14 EUIPO navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žaloby,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania, ktoré EUIPO vynaložil.

15 Vedľajší účastník konania navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žaloby,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov vedľajšieho účastníka konania,

– zaviazal žalobkyňu, aby znášala svoje vlastné trovy konania.

Právny stav

16 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza dva žalobné dôvody založené na porušení článkov 59 a 75 nariadenia č. 207/2009 (teraz články 67 a 94 nariadenia 2017/1001) na jednej strane a článkov 75 a 83 nariadenia č. 207/2009 na druhej strane.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 59 a 75 nariadenia č. 207/2009

O prvej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom výklade pojmu rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené účastníkovi konania

17 Prvý žalobný dôvod sa delí na dve časti. V prvej časti žalobkyňa vytýka odvolaciemu senátu, že nesprávne vykladal pojem rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovené účastníkovi konania. Odvolací senát nezohľadnil negatívne dôsledky spojené s absenciou konečného rozhodnutia vo veci, ktoré by vzhľadom na svoju právnu silu rozhodnutej veci umožnilo zabrániť tomu, aby bol podaný nový návrh na vyhlásenie neplatnosti na základe článku 56 ods. 3 a článku 100 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 (teraz článok 63 ods. 3 a článok 128 ods. 2 nariadenia č. 2017/1001). Preto sa žalobkyni zabránilo v uplatnení jej záujmu pokračovať v konaní pred EUIPO a v uplatnení právnej istoty umožňujúcej zabrániť vedľajšiemu účastníkovi konania v podaní rovnakej žaloby na Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž).

18 V tomto ohľade sa žalobkyňa odvoláva najmä na rozsudok z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT (C-552/09 P, EU:C:2011:177, body 39 až 44), v ktorom Súdny dvor pripustil, že negatívne následky spojené s absenciou konečného rozhodnutia vo veci v nadväznosti na vzdanie sa ochrannej známky boli relevantné pre posúdenie záujmu žalobcu pokračovať v konaní.

19 EUIPO a vedľajší účastník konania tvrdenia žalobkyne spochybňujú.

20 V zmysle článku 59 prvej vety nariadenia č. 207/2009 „každý účastník konania sa môže odvolať proti rozhodnutiu, ktorým mu nebolo vyhovené“.

21 Z tohto ustanovenia vyplýva, že ak rozhodnutie vyhovie účastníkovi konania, nie je prípustné, aby tento účastník konania podal odvolanie proti uvedenému rozhodnutiu na odvolací senát.

22 Z ustálenej judikatúry navyše vyplýva, že žalobkyňa musí mať záujem na zrušení napadnutého aktu [rozsudky zo 14. septembra 1995, Antillean Rice Mills a i./Komisia, T-480/93 a T-483/93, EU:T:1995:162, bod 59, a zo 16. septembra 2004, Metro-Goldwyn-Mayer Lion/ÚHVT – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, EU:T:2004:268, bod 44]. Takýto záujem je prítomný len v prípade, že samotné zrušenie aktu je spôsobilé vyvolať právne následky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 24. júna 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK/Komisia, 53/85, EU:C:1986:256, bod 21).

23 V bodoch 12 a 14 napadnutých rozhodnutí sa odvolací senát správne domnieval, že rozhodnutia, ktorými zrušovacie oddelenie skončilo konania o vyhlásenie neplatnosti, nepoškodili odvolateľku, keďže napadnuté ochranné známky ostali naďalej zapísané v registri EUIPO. Odvolací senát sa tiež správne domnieval, že vzhľadom na späťvzatie návrhov na vyhlásenie neplatnosti sa tieto veci stali bezpredmetnými, a že teda už nebolo potrebné rozhodnúť výslovne o zamietnutí týchto návrhov.

24 Žalobkyňa však vytýka odvolaciemu senátu, že nevzal do úvahy „ďalšie negatívne následky“, ktoré nevyhnutne spôsobuje skončenie konaní. Dosiahla totiž horší výsledok, než o aký sa snažila vo svojich návrhoch, keďže výlučne konečné rozhodnutie vo veci samej by umožnilo zabrániť tomu, aby došlo k podaniu druhého návrhu na vyhlásenie neplatnosti tým istým účastníkom konania proti tej istej ochrannej známke na základe týchto istých dôvodov na Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž).

25 Žalobkyňa zakladá svoje odôvodnenie na teórii pokračovania v konaní o vyhlásenie neplatnosti po vzdaní sa spornej ochrannej známky, ako vyplýva z rozsudku z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT (C-552/09 P, EU:C:2011:177, body 39 až 44).

26 Táto judikatúra sa však v prejednávanej veci neuplatňuje, ako to správne konštatoval odvolací senát v bode 19 napadnutých rozhodnutí.

27 Na rozdiel od prejednávaných vecí sa totiž rozsudok z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), týkal procesného postavenia navrhovateľa vyhlásenia neplatnosti, a nie postavenia majiteľa spornej ochrannej známky. Ako správne konštatoval EUIPO, v uvedenej veci šlo o vzdanie sa spornej ochrannej známky, a nie o späťvzatie návrhu na vyhlásenie neplatnosti.

28 Okrem toho treba poukázať na skutočnosť, že vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), vzdanie sa spornej ochrannej známky ako také nespôsobovalo bezpredmetnosť odvolania podaného odvolateľkou, ktorá si zachovala záujem na dosiahnutí zrušenia tak napadnutého rozsudku, ako aj sporného rozhodnutia, keďže účinky vzdania sa ochrannej známky a vyhlásenia jej neplatnosti nie sú rovnaké. Zatiaľ čo totiž ochranná známka Európskej únie, ktorej sa majiteľ vzdal, prestáva vyvolávať svoje účinky až zápisom tohto vzdania sa, ochranná známka Európskej únie vyhlásená za neplatnú totiž nemá nijaké účinky od počiatku v súlade s ustanoveniami článku 54 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) (zmenený na článok 55 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, teraz článok 62 ods. 2 nariadenia 2017/1001). Odvolanie preto mohlo priniesť odvolateľke prospech (rozsudok z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT, C-552/09 P, EU:C:2011:177, body 42 až 44).

29 Pokiaľ by v prejednávanej veci žalobkyňa dosiahla zamietnutie návrhov na vyhlásenie neplatnosti, nemalo by to nijaký právny vplyv na postavenie sporných ochranných známok, ktoré naďalej ostávajú zapísané v registri EUIPO, a to odo dňa ich zápisu.

30 Okrem toho je nutné konštatovať, že žalobkyňa nesprávne vykladá rozsudok z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT (C-552/09 P, EU:C:2011:177), keď tvrdí, že Súdny dvor v tejto veci rozhodol, že „ďalšie negatívne následky“ vyplývajúce z absencie prijatia konečného rozhodnutia vo veci samej boli relevantné pre posúdenie záujmu na konaní v rámci ďalšieho pokračovania v konaní. Súdny dvor totiž iba konštatoval, ako bolo uvedené v bode 28 vyššie, že ochranná známka vyhlásená za neplatnú nebude mať v súlade s ustanoveniami článku 54 ods. 2 nariadenia č. 40/94 nijaké účinky od počiatku, a to so všetkými právnymi následkami, ktoré takáto neplatnosť spôsobuje.

31 Napokon odôvodnenie žalobkyne, podľa ktorého má záujem na pokračovaní konania o vyhlásenie neplatnosti z dôvodu súbežných konaní pred vnútroštátnymi súdmi, naráža na ustálenú judikatúru, podľa ktorej záujem na zrušení napadnutého aktu musí skutočne existovať (rozsudok zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, EU:T:1992:95, bod 33 a citovaná judikatúra) a posudzuje sa ku dňu, keď bola žaloba podaná (rozsudky zo 16. decembra 1963, Forges de Clabecq/Vysoký úrad, 14/63, EU:C:1963:60, s. 748, a z 25. marca 2015, Evropaïki Dynamiki/EASA, T-297/09, neuverejnený, EU:T:2015:184, bod 41). Ak sa záujem, ktorého sa domáha žalobkyňa, týka budúcej právnej situácie, žalobkyňa musí preukázať, že zásah do tejto situácie sa zdá byť už istý. Preto sa teda žalobkyňa

nemôže odvolávať na budúce a neisté situácie na účely odôvodnenia svojho záujmu na zrušení napadnutého aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, EU:T:1992:95, bod 33 a citovanú judikatúru).

32 Zrušenie rozhodnutí zrušovacieho oddelenia z 21. apríla 2016 by totiž neviedlo nevyhnutne k prijatiu rozhodnutia v prospech žalobkyne vo veci samej, pokiaľ ide o platnosť sporných ochranných známok, takže záujem, ktorého sa domáha žalobkyňa, sa týka budúcej a neistej právnej situácie.

33 V tejto perspektíve, ako to správne uviedol odvolací senát v bode 15 napadnutých rozhodnutí, sa otázka, či rozhodnutie nevyhovelo návrhom žalobkyne, musí posúdiť s prihliadnutím na toto konanie, a nie na vzťah alebo súvis s inými konaniami. V dôsledku toho je potrebné potvrdiť úvahy odvolacieho senátu, podľa ktorých existencia iných konaní na súdoch pre ochranné známky Európskej únie nemá vplyv na podmienky prípustnosti odvolaní pred týmto senátom.

34 Napokon nie je potrebné odpovedať na tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého späťvzatie návrhov na vyhlásenie neplatnosti nemá právnu silu rozhodnutej veci v rámci konania pred Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž). Ako totiž zdôraznil EUIPO, pripomienky odvolacieho senátu týkajúce sa teórie právnej sily rozhodnutej veci boli uvedené na doplnenie a nemajú vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

35 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že odvolací senát sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že rozhodnutia zrušovacieho oddelenia vyhoveli návrhom žalobkyne v zmysle článku 59 nariadenia č. 207/2009.

36 V dôsledku toho sa prvá časť prvého žalobného dôvodu musí zamietnuť.

O druhej časti prvého žalobného dôvodu založenej na nedostatočnom odôvodnení

37 V bode 54 žalôb si žalobkyňa kladie otázku, či odvolací senát skutočne odkazoval na podmienku prípustnosti podľa článku 59 nariadenia č. 207/2009, ktorý používa pojem „adversely affected“ (nevyhoveli návrhom účastníka konania), hoci viackrát odkázal na výraz „negatively affected“ (dotknutý).

38 Okrem toho žalobkyňa vytýka odvolacieho senátu, že dostatočne nezohľadnil tvrdenia týkajúce sa negatívnych následkov spojených s absenciou konečných rozhodnutí vo veci samej.

39 EUIPO a vedľajší účastník konania tieto tvrdenia spochybňujú.

40 Je potrebné pripomenúť, že článok 75 nariadenia č. 207/2009 stanovuje EUIPO povinnosť odôvodňovať svoje rozhodnutia. Podľa judikatúry táto povinnosť odôvodnenia má rovnaký rozsah, ako vyplýva z článku 296 ZFEÚ, podľa ktorého treba jasne a jednoznačne uviesť úvahy autora aktu, a má dvojitý cieľ, jednak aby mohli dotknuté osoby spoznať dôvody prijatého opatrenia a uplatniť na základe toho svoje práva a jednak aby súd Európskej únie mohol uskutočniť svoje preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia [pozri rozsudky zo 6. septembra 2012, Storck/ÚHVT, C-96/11 P, neuverejnený, EU:C:2012:537, bod 86 a citovanú judikatúru, a z 2. apríla 2009, Zuffa/ÚHVT (ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP), T-118/06, EU:T:2009:100, bod 19 a citovanú judikatúru].

41 Tak to bolo aj v prejednávanej veci. Z bodov 12 až 16 napadnutých rozhodnutí, ako aj z ich názvu, konkrétne „Appellant not adversely affected“ totiž vyplýva, že odvolací senát použil výraz „negatively affected“ na účely vysvetlenia pojmu rozhodnutie, ktorým sa nevyhovelo návrhom účastníka konania. Vzhľadom na to, že žalobkyňa bola schopná skoncipovať svoju úvahu týkajúcu sa tohto pojmu, a to najmä v časti A svojich žalôb, je potrebné konštatovať, že teda pochopila dôvody uvedené v tomto ohľade odvolacím senátom v napadnutých rozhodnutiach.

42 Ďalej žalobkyňa nemôže odvolaciemu senátu vytýkať, že nedostatočne odôvodnil napadnuté rozhodnutia, pokiaľ ide o právne dôsledky vyplývajúce z neexistencie konečného rozhodnutia vo veci samej, keďže teória pokračovania v konaní o vyhlásenie neplatnosti v nadväznosti na vzdanie sa napadnutej ochrannej známky, ako to vyplýva z judikatúry (rozsudok z 24. marca 2011, Ferrero/ÚHVT, C-552/09 P, EU:C:2011:177), nie je uplatniteľná v prejednávanej veci.

43 Z toho vyplýva, že odôvodnenie odvolacieho senátu umožnilo žalobkyni pochopiť dôvody, ktoré boli základom napadnutých rozhodnutí, a Všeobecnému súdu vykonať svoje preskúmanie dôvodnosti posúdenia odvolacieho senátu v tomto ohľade.

44 Treba tiež zamietnuť druhú časť prvého žalobného dôvodu, a teda aj prvý žalobný dôvod v celom rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 75 a 83 nariadenia č. 207/2009

O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na nesprávnom výklade pojmu zásady procesného práva všeobecne uznávané v členských štátoch

45 Druhý žalobný dôvod sa delí na dve časti. V prvej časti žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát nesprávne vykladal pojem „zásady procesného práva“ uvedený v článku 83 nariadenia č. 207/2009.

46 Žalobkyňa s odkazom na tento článok tvrdí, že ak neexistujú v nariadení č. 207/2009 ustanovenia týkajúce sa jednostranného späťvzatia návrhu na vyhlásenie neplatnosti, treba uplatniť zásadu vo všeobecnosti uznávanú v členských štátoch, na základe ktorej nie je možné vziať návrh na vyhlásenie neplatnosti späť bez súhlasu majiteľa spornej ochrannej známky, a to bez ohľadu na štádium konania.

47 Odvolací senát nesprávne zamietol uplatnenie článku 83 nariadenia č. 207/2009 výlučne z dôvodu, že konanie o vyhlásenie neplatnosti pred vnútroštátnymi úradmi pre ochranné známky nebolo v niektorých členských štátoch Únie upravené a že zásady uplatniteľné v súdnych konaniach nie je možné preberať na konania pred odvolacím senátom.

48 V každom prípade súhlas majiteľa spornej ochrannej známky sa vždy vyžaduje, pokiaľ k späťvzatiu dochádza v pokročilom štádiu konania, a to s cieľom zabrániť, aby skončenie konania nebolo použité zneužívajúcim spôsobom účastníkom konania, ktorý vzal návrh späť.

49 EUIPO a vedľajší účastník konania tvrdenia žalobkyne spochybňujú.

50 Článok 83 nariadenia č. 207/2009 stanovuje, že ak neexistujú procesnoprávne ustanovenia v tomto nariadení, vo vykonávacom nariadení, v predpisoch o poplatkoch ani v rokovacom poriadku odvolacích senátov, EUIPO vezme do úvahy zásady procesného práva všeobecne uznávané v tejto oblasti v členských štátoch. Toto ustanovenie sa uplatní len v prípade medzery alebo nejasnosti procesných ustanovení [rozsudky z 3. decembra 2009, Iranian Tobacco/ÚHVT – AD Bulgartabac (Bahman), T-223/08, neuverejnený, EU:T:2009:481, bod 26, a z 13. septembra 2010, Travel Service/ÚHVT – Eurowings Luftverkehrs (smartWings), T-72/08, neuverejnený, EU:T:2010:395, bod 76].

51 Je nutné konštatovať, že v prejednávanej veci existujú procesné ustanovenia týkajúce sa tejto otázky. Odvolací senát totiž správne výslovne odkazuje v bode 18 napadnutých rozhodnutí na článok 85 ods. 3 nariadenia č. 207/2009, ktorý sa výslovne zaoberá následkami späťvzatia návrhu na vyhlásenie neplatnosti. Tento článok stanovuje, že účastník konania, ktorý ukončí konanie vzatím návrhu na

vyhlásenie neplatnosti späť, hradí poplatky a náklady vzniknuté ostatným účastníkom konania. Ako správne uviedol EUIPO, dôvod existencie tohto ustanovenia možno vysvetliť len vôľou normotvorcu priznať späťvzatiu návrhu na vyhlásenie neplatnosti jednostrannú povahu.

52 Ďalej rozhodnutie predsedníctva odvolacích senátov 2009-1 zo 16. júna 2009 o pokynoch pre účastníkov konaní pred odvolacími senátmi neupravuje nijaké obmedzenie v súvislosti so späťvzatím návrhu na vyhlásenie neplatnosti, ale sa len obmedzuje na to, že v kapitole II „Prípustnosť návrhov“ oddiele 1 „Späťvzatie“ bode 3 uvádza, že účastníci konania môžu vziať svoje „návrhy na vyhlásenie neplatnosti“ späť.

53 Hoci tieto pokyny nie sú výslovne spomenuté v článku 83 nariadenia č. 207/2009, boli skoncipované na základe rokovacieho poriadku odvolacích senátov, na ktoré odkazuje článok 83 nariadenia č. 207/2009. Navyše judikatúra Súdneho dvora sa týka týchto pokynov pre účastníkov konania v rámci sporu v oblasti ochranných známok rovnako ako nariadenia č. 207/2009 a jeho vykonávacieho nariadenia (pozri v tomto zmysle uznesenie z 30. januára 2014, Fercal/ÚHVT, C-324/13 P, neuverejnené, EU:C:2014:60, bod 11).

54 Preto sa žalobkyňa nemôže dovolávať pred odvolacím senátom heterogénnych národných ustanovení týkajúcich sa späťvzatia návrhu na vyhlásenie neplatnosti a zároveň ignorovať pokyny pre účastníkov konania, ktoré majú títo účastníci konania „dôkladne dodržiavať s cieľom zabezpečiť riadny priebeh konania“ v súlade s bodom 2 uvedených pokynov.

55 Napokon bod 7.3.2 v časti D „Vyhlásenie neplatnosti“, oddiele 1 „Procesné otázky“ usmernení týkajúcich sa preskúmania ochranných známok Európskej únie výslovne uvádza, že navrhovateľ vyhlásenia neplatnosti môže vziať späť svoj návrh v akomkoľvek okamihu konania a že EUIPO informuje majiteľa ochrannej známky o späťvzatí, skončí konanie a prijme rozhodnutie o trovách konania.

56 Hoci tieto usmernenia nepredstavujú právne záväzné akty, nič to nemení na tom, že rozhodnutie výkonného riaditeľa EUIPO č. EX-16-7 z 1. februára 2017 o prijatí týchto usmernení bolo takisto prijaté na základe nariadenia č. 207/2009, a to na základe jeho článku 128 ods. 4 písm. a) [teraz článok 157 ods. 4 písm. a) nariadenia 2017/1001].

57 Z toho vyplýva, že na otázku, ktorá vyplynula z argumentácie žalobkyne v prejednávanej veci, sa uplatňujú platné procesné ustanovenia, takže článok 83 nariadenia č. 207/2009 sa v prejednávanej veci neuplatní.

58 Aj za predpokladu, že by sa uplatňoval článok 83 nariadenia č. 207/2009, je nepravdepodobné, že „zásady procesného práva všeobecne uznávané [v tejto oblasti]“ by mohli byť vyvodené z vnútroštátnych ustanovení a vnútroštátnej judikatúry týkajúcich sa občianskoprávneho konania, pričom treba spresniť, že bez ohľadu na záruky nezávislosti, ktorými odvolacie senáty, ako aj ich členovia disponujú, predsa len sú inštanciami EUIPO, a nie súdnymi orgánmi [rozsudok z 8. marca 2012, Arrieta D. Gross/ÚHVT – International Biocentric Foundation a i. (BIODANZA), T-298/10, neuverejnený, EU:T:2012:113, bod 105].

59 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa vedľajší účastník konania dopustil zneužitia konania tým, že vzal späť svoje návrhy na vyhlásenie neplatnosti v pokročilom štádiu konania po tom, ako podal protinávrhy na Tribunal de grande instance de Paris (Súd prvého stupňa Paríž), treba uviesť nasledujúce pripomienky.

60 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že podľa článku 56 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 [teraz článok 63 ods. 1 písm. a) nariadenia 2017/1001] návrh na vyhlásenie neplatnosti založený na absolútnom dôvode neplatnosti od navrhovateľa nevyžaduje, aby preukázal záujem na konaní, pretože absolútne dôvody zamietnutia zápisu majú za cieľ ochranu všeobecného záujmu, na ktorom sú

založené. Keďže sa posúdenie zo strany EUIPO musí uskutočniť výlučne z hľadiska všeobecných záujmov, na ktorých je založený článok 7 ods. 1 písm. b) a c), ako aj článok 56 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009, potenciálny alebo skutočný hospodársky záujem osoby, ktorá podala návrh na vyhlásenie neplatnosti, nie je relevantný a nemôže ísť teda o „zneužitie práva“ zo strany tejto osoby. Z toho vyplýva, že otázka zneužitia práva nie je v rámci konania o vyhlásenie neplatnosti na základe článku 56 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 207/2009 relevantná (uznesenie z 19. júna 2014, Donaldson Filtration Deutschland/ultra air, C-450/13 P, EU:C:2014:2016, body 39, 42 a 46).

61 *A fortiori* späťvzatie návrhov na vyhlásenie neplatnosti vedľajším účastníkom konania nemožno analyzovať tak, že vychádza zo zámeru „použiť systém zneužívajúcim spôsobom“, ako tvrdí žalobkyňa.

62 V každom prípade späťvzatie návrhov na vyhlásenie neplatnosti vedľajším účastníkom konania nespôsobuje nijaké právne následky pre žalobkyňu, ktorá naďalej ostáva majiteľom sporných ochranných známok. Žalobkyňa sa totiž nemôže dovolávať posilnenej ochrany zapísaných ochranných známok.

63 Napokon je nutné konštatovať, že žalobkyňa nepredložila nijaké presvedčivé dôkazy, a to ani v rámci svojich písomných podaní, ani na pojednávaní, ktoré by umožnili preukázať existenciu zneužitia práva vo vzťahu k nej.

64 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné zamietnuť prvú časť druhého žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na nedostatočnom zohľadnení vnútroštátnych ustanovení

65 V druhej časti druhého žalobného dôvodu žalobkyňa vytýka odvolaciemu senátu, že sa uspokojil s preskúmaním procesných ustanovení uplatniteľných v piatich členských štátoch, pričom nespomenul skutočnosti, ktoré uviedla v súvislosti s ostatnými členskými štátmi na účely preukázania, že zásada, podľa ktorej „návrh na vyhlásenie neplatnosti“ ochrannej známky nemôže byť za určitých okolností jednostranne vzatý späť, predstavuje zásadu procesného práva vo všeobecnosti uznávanú v členských štátoch. Ďalej odvolací senát nespresnil dôvody, pre ktoré by súdne konania a konania pred úradmi neboli porovnateľné.

66 Týmto spôsobom odvolací senát dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, neanalyzoval znenie a pôsobnosť vnútroštátnych ustanovení uplatniteľných v jednotlivých členských štátoch a nevykonal svoju právomoc preskúmania.

67 Keďže článok 83 nariadenia č. 207/2009 sa v prejednávanej veci neuplatňuje, tvrdenia žalobkyne založené na nedostatočnom zohľadnení vnútroštátnych ustanovení sú neúčinné.

68 Vzhľadom na vyššie uvedené treba zamietnuť druhú časť druhého žalobného dôvodu a v dôsledku toho aj druhý žalobný dôvod ako celok, ako aj žalobu ako celok.

O trovách

69 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

70 Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhmi EUIPO a vedľajšieho účastníka konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloby sa zamietajú.**

2. **CeramTec GmbH znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili Úrad Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) a C5 Medical Werks.**

Collins Barents Passer

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 3. mája 2018.

Podpisy